

Vásárok, vásározók a faluban

- Nadanicsekné, Gereguly Piroska –

Az emberek 70-80 évvel ezelőtt sok dologban önellátók voltak. Megtermelték az élelmiszer nagyobb részét, fontak, szőttek. A főzéshez fontos kiegészítő anyagokat megvették a helyi vegyes boltban. De ha cipő, ruha, bútor kellett, ezért már a környező kisebb-nagyobb városokat keresték fel.

1938-ig Bódvaszilas, Miskolc volt a fő uticél. Gyalog, lovas-szekéren, a színi állomástól vonattal közlekedtek. Nem ritkán erdei úttal rövidítették le a távolságot. 1938-tól 1945-ig (a Felvidék visszacsatolását követően – a szerk.) lehetőség volt arra is, hogy Pelsőcre, Rozsnyóra, Kassára, Tornára, Tornaljára menjenek vásárolni. Sokszor gyalog, a hátukon cipelték haza a megvásárolt árut. Ha tehenet, lovat akartak venni vagy eladni, Bódvaszilásra, Szendrőbe, Szentandrásra mentek a vásárra. Itt havonta tartottak vásárokat. Hajnali 4 órakor legkésőbb el kellett indulniuk. Két ember hajtotta ill. vezette az állatokat. Gyalog poroszkáltak a hosszú úton. A gyerekek kíváncsian várták haza a vásározó felnőtteket. A vásárfiára voltak kíváncsiak, amely legtöbbször 4-5 szem celofánba csavart cukorkából állt.

Az emberek nagyon indokolt esetben, csak ritkán mentek vásárra, bevásárló útra. Néhány nélkülözhetetlen „szolgáltatás” házhoz jött, megkönnyítve a kis falukban lakók életét, ugyanakkor munkát adva 2-3 embernek.

Jellegzetes figurája volt a vándor iparosoknak a drótostót. – Foódozni, droótozni!- kiabálta hangosan körbejárva a falut. A kilyukadt lábast, fazekat nem dobták el az emberek, hanem megfoltostatták a dróostostóttal. A lakodalmakban valamikor nagy cserépedényekben főztek. A cserép megrepedt, eltört. A drótostót vékony dróttal körülfonta, megerősítette a törött részeket, illetve az egész fazekat.

- Ablakoót! Ablakoót! – adta a nép tudtára jövedele célját az üveges. A hátán keretben biztonságosan elhelyezve üvegtáblákat cipelt. nem voltak ezek a mai mérethez hasonlíthatók, hiszen az egész ablak is lényegesen kisebb volt a házakon. Egy-egy ablak még kisebb ablakszemekre tagolódott, s többnyire ezt kellett pótolni.

A harmadik házaló a paprikás volt. Hátán hozta háziszóttos tarisznyában az örölt piros paprikát. Pohárral mérte a paprikát, amely disznóölések előtt bőségesebben fogyott.

Mindhárom szolgáltatásért pénzzel kellett fizetnie a vásárlónak.